

ΤΟ ΨΝΕΥΜΑ ΚΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο Βίσμαρκ υποψήφιος γαμπρός. Όπου τον πετούν έξω με τις κλωτσιές. Ο Γλάδστων που δεν κάνει... άταξιες στους έρωτάς του. Οι ρωμαντικοί έρωτες του Σερνιτάν. Καρδιά και ξίφος!.. Τα χαϊδευτικά επίθετα με τα όποια τόν έστόλιζε ή αγαπημένη του. Η Ξανθίππη του Δισδραέλι...

Ασφαλώς οι πιο όμορφες σελίδες της ζωής των μεγάλων ανδρών είναι αυτές στις οποίες περιγράφονται οι έρωτές των. Σ' αυτές βλέπει κανείς ανθρώπους οι οποίοι κατέπληξαν τον κόσμο ολόκληρο με το πνεύμα τους να γίνονται σκλάβοι στα θέληγτρα μιας γυναίκας.

Ποιος μπορεί π. χ. να φαντασθή ένα Βίσμαρκ πρό του οποίου έτρεμε ολόκληρη η Ευρώπη να πολιορκή μια γυναίκα καρδιά και να χάνη τον καιρό του σε ρομαντικές όνειροπολήσεις και δάκρυα. Ο Βίσμαρκ όμως, όπως σε όλα του, έτσι και στον έρωτα νόμιζε πως θα έζη πέραση ή σατραπισμός, μα την έπαθε οικτρά ή «σιδηροειδή άοχιγαγγελία» από τον πατέρα της εκλεκτής του.

Όταν ήταν άζομη νέος έτιχε να γνωρίση σ' ένα γάμο τη Φρουιλίν Πούτκαμπερ ή οποία του άρεσεν υπερβολικά. Αμέσως τότε ο Βίσμαρκ σκέφθηκε να την χάνη διχιά τον πασοδήποτε και, γυρίζοντας μετά το γάμο στο σπίτι του, χωρίς να χάνη καιρό κάθησε στο γραφείο του, πήρε την πένα στο χέρι κι έγραψε ένα γράμμα στους γονείς της νέας άπ' τους οποίους ζήτησε —ούτε λίγο, ούτε πολύ— την χείρα της κόρης του.

Όταν ο κύριος φόν Πούτκαμπερ έλαβε αυτό το γράμμα του Βίσμαρκ ή οποίος εΐταν ολωσδιόλου άγνωστος τότε, τοίρηξε ξαφνικό, του φάνηκε, όπως έλεγε ή ίδιας, σά να τον χτύπησαν μ' ένα τσεκούρι στο κεφάλι.

Έν τούτοις από περιέργεια έκάλισε στο σπίτι τόν άνααΐδ αυτόν έροτευμένο για να τόν γνωρίση. Ο Βίσμαρκ άμέσως την άλλη μέρα έκανε την έπίσκεψη του στο σπίτι του μέλλοντος πεΐθερού του χοροδιόμενος και γεμίτος πόση.

Η κόρη και οι γονείς της, κρατώντας τους τύπους τόν υπεδέχθηκαν καλά, μα εκείνος, φαίνεται βασιζόταν πολύ στον έρωτά του και μη λαβαίνοντας ήτ' όνειρ την παρουσία του πατέρα της εκλεκτής του, μόλις την είδε όρμησε άπάνω της, την άγκάλιασε και της έσπασε ένα φιλί στο μάγουλο.

Τ' άποτέλεσμα της θρασύτητός του αυτής ήταν να τόν πετάξουν με τις κλωτσιές έξω από το σπίτι.

Ο έρωσ του μεγάλου πολιτικού της Άγγλίας Γλάδστονος ήταν εύγενικός, ήσυχος και χωρίς... άταξιες.

Η μόνη γυναίκα που άγάπησε ή Γλάδστων εΐταν ή μίς Γκλίν, την οποία έγνωρισε σ' ένα γεύμα.

— Εΐδατε αυτόν τόν νέον ; της εΐπε την άλλη μέρα ένας μεγάλος νομικός της εποχής, ή οποίος εΐχε παρακαθήσει κι αυτός στο γεύμα, όνομώντας τόν Γλάδστωνά. Θά έλθη μέρα που θα γίνη πρωθυπουργός της Άγγλίας. Αυτό εΐκίνησε άμέσως τόν ενδιαφέρον της νέας και όταν τόν έρχόμενο χερμιώνα συναντήθηκαν με τόν Γλάδστωνά στην Ίταλία, άγαπήθηκαν χωρίς πολλές διατυπώσεις.

Δέν θα ήπαρξη πεΐο ρομαντιζός έρωσ άπ' τόν έρωτα του Ριχάρδου Μπρίνσλεϋ Σέρνιταν. Η μόνη του σέψη μόλις εΐδε την Μίς Λίνσλεϋ, ήταν πώς να την χάνη γυναίκα του. Οι έπίδοχοι όμως μνηστήρες της Μίς Λίνσλεϋ ήσαν πάμπολλοι. Μ' όλα ταΐτα ή ρομαντική άφοσίωση του Σέρνιταν την έκανε να τόν συμπαθήση. Κατά τόν διάστημα του έρωτός του ή Σέρνιταν μεταμφιεζόταν πολλές φορές σε άμαξά μόνο και μόνο για να μεταφέρη με τόν άμαξί του την άγαπημένη του. Προς χάριν της μονομάχησε δυο φορές με κάποιον άντραστή του. Κι' όλη γενικώς ή έρωτική αυτή ιστορία έμοιαζε πολύ με τούς μεσαιωνικούς έρωτες. Δυστυχώς όμως για τόν Σέρνιταν ή άγαπημένη του, την έποχη άρχισες του νόμιζε πως την εΐχε χάνει διχιά του, άπεσώθη σ' ένα Μοναστήρι κι' έγινε καλόγηρα.

Στό δεύτερο έρωτά του ή Σέρνιταν εΐταν πιο τυχερός. Άν και στην αρχή ή άγαπημένη του, δέ μπορούσε ούτε καν να άντικρύση τόν άπαισο πλάσμα, τόν «ήλιθιο σκιάχτρο» όπως τόν άποκαλούσε. Άλλά ή ίδια έπειτα από λίγο χρονικό διάστημα εΐδινε τόν χεί της και τή καρδιά της μαζί, στον «γοιτητικώτερο άνθρωπο τής Άγγλίας» και στον «σύζυγο για τόν όποϊον κάθε κορίτσι πρέπει να υπερεφανεΐται».

Ο Δισδραέλι εΐχε την ίδια τύχη με τόν Σωκράτη. Η κυρία Λευή, ή γυναίκα του, ήταν ένα είδος... Ξανθίππης, ή οποία όμως τόν αγαπούσε κι' έθαμίαζε τόν μεγάλο του πνεύμα.

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΟΥΛΙΑ

Του Φρ. Κοππέ

Στό περιστέρι γύρισα και τούτα : Περιστέρι, πέταξε πέρα... πέρασε δάση, βουνά, κλαριά, Και τόν βοτάνι φέρε μου που άγάπη θά μου φέρη, κι' έκεινο μ' άποκρίθηκε : Εΐνε πολύ μακρυνά !

Γύρισα τότε στον άητό : Άητέ, θέλω μια χάρη ! Θέλω τή φλόγα τ' ουρανού γι' αυτή που με γελώ. Μόνον ή φτεροδύγα σου μπορεί να πάη να μου την πάη, Και μ' άποκρίθηκε ή άητός : Εΐνε πολύ ψηλά !

Στό γύπα τότε στράφηκα : Σΐ πάρε την καρδιά μου, Γεμίτη από τόν πόθο της και φάγε την χορπά, Άφησε μόνον ήτι βρής γερό στα σωθικά μου. Κι' έκεινος μ' άποκρίθηκε : Εΐνε πολύ άργά !

Μεταφρ. Γ. Α. Άσμηάκη

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΚΙ' ΟΙ ΝΥΜΦΕΣ

Του François Bernis

Έκει κοντά στη βρύση τή δροσάτη που μίλας με τή λεύκα την όρθή σε καλαμένιο ή Έρωτας ή Ξεββάτι άποσταμένοις εΐχε κοιμηθή.

Με βήμα άρμονικό κι' άγάλλι-άγάλλι αμυλούν οι Ναΐάδες ποσόν τά χει κι' όλες βουβές θαμάζουσε τά κάλλη του νιού και τή μορφή του τή θεϊκή,

«Κύττα, άδερφή μου, τ' όριο του τό στόμα!» άστόχαστη εΐπε μια τους Ξαφνικά κι' ή Έρωτας που τ' άκουσε άπ' τόν στρώμα ζυπνάει και χαμορώνει μυστικά.

Κάτου άπ' τόν γελαστό τόν πρόσωπό του τούς στοχασμούς του κρύβει δολερά κι' οι Νύμφες πουάφοβα ήσαν ατόπλευροΐτου στα γόνατα τόν παίρνουν με χαρά.

Τρεις άπ' αυτές τόν βάνουν στο κεφάλι στεφάνι με λουλουδια δροσερά κι' αυτός στη μια άποκρινεται, στην άλλη, στις τρεις χαμογελώντας πονηρά.

Μά εΐτως από τις φλόγες που τις ζώσαν και νύχτα μέρα καιγουνε σκληρά οι άστόχαστες άθάνατες ενιώσαν τή μαύρη άπάτη και τή συφορά.

«Άχ! Δός μας πίσω, τού εΐπαν, τή γαλήνη, θεέ τών Κυθήρων, πλάνε γητευτή, τή φλόγα που μās άναφες δέ σβύνει με τόν νερό της όλο ή βρύση αυτή.

— Γ' αυτό που όταν τόν εΐπθ θα σάς λυήσω μην έχετε παρόπονο πυρό : τή φλόγα της καρδιάς που όταν θελήσω άνάβω, να τή σβύσω δέ μπορώ».

ΣΟΝΕΤΤΟ

Του Félix Arvers

Βαθειά έχω κάποιο μυστικό μες στην ψυχή μου, μια άγάπη άιώνια από καιρό μέσα μου εδών κλειστή. Άγιάτρευτο εΐνε τόν κακό, γι' αυτό κι' έγώ σωπαίνω άφου ήτι, σουζκανε ποτέ δέν έμιαθεν αυτή.

Στό πλάϊ της πάντα—άλλοίμονο ! — και μοναχός μου ως τόσο, πάντα σαν ξένος κι' άγνωστος κοντά της θά περνώ και στο ταξίδι μου στη γή μια μέρα θα τελειώσω χωρίς να πάρω τίποτα και πάντα θα πονώ.

Έκεινη άφου της έδωκεν ή Πλάστης τόση χάρη κι' άφου δέν της έμίλησα τόν δρόμο της θά πάη δίχως να φτάση ή έρωτικός ή πόθος μου κοντά της.

Σ' έτοϋτο άν τόν βιβλίο μου πέσει ποτέ ή ματιά της θά εΐπη διαβάζοντας αυτούς τούς στίχους μου μονάχα χωρίς να καταλάβη : «Ποιά εΐν' αυτή ή γυναίκα τάχα ;».

Μεταφρ. Γ. Κοτζιούλα

